

העור והרומב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אי תמרת
וס' דר' ישמעאל נמי
איכא למימר דבכנסו
תירי:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] בעין משפט סי' ת"ג
לכסוף. ז"ב ונפ"ד מהל'
לכ"ט הטומאות הל' ח:

מוסף דע"י

[illegible]

מזמן דף קדו). במתני' דקחני
זמא שהרי נשא כזית ובלה
גע ור"ע אומר לא במגע
עור ולר"ע מבטלי: ה"ג אי

אליבא דמאן אי אליבא ד' ישמעאל האמר
לא מבטל עור ואי אליבא דר"ע פשיטא
האמר מבטל עור לעולם אליבא דרבי
ישמעאל וכי אמר רבי ישמעאל לא מבטל
עור ה"מ שפלטו חיה אבל פלטו סבין
בבטיל ת"ש ר' יהודה אומר האלל המכונס
אם יש כוית במקום אחד חייבין עליו ואמר
רב הונא והוא שכנסו אי אמרת בשלמא
פלטו סבין לרבי ישמעאל נמי לא בטיל
רב הונא דאמר רבי ישמעאל אלא אי
אמרת פלטו סבין לר' ישמעאל בטיל רב
הונא דאמר כמאן אלא לעולם פלטו סבין
לר' ישמעאל לא בטיל ורב הונא דאמר
כר"ע פשיטא מהו דתימא כי קאמר ר"ע
ה"מ פלטו סבין אבל פלטו חיה לא בטיל
קמ"ל טעמא דר"ע מפני שהעור מבטלן
ל"ש פלט חיה ול"ש פלט סבין כדקתני סיפא
ממפני מה ר"ע מטהר בעור מפני שהעור
מתני' אלא שעורותיהן כבשרן
עבור האדם ועור חזיר של ישוב י"ר יהודה
אומר אף עור חזיר הבר ועור שחטרת של
גמל הרכה ועור הראש של עגל הרך ועור
הפרסות ועור בית הבושת ועור השליל ועור
של תחת האליה ועור האנקה והכה והלמאה
והחומט י"ר יהודה אומר הלמאה כחולדה
וכולן שעברו או שהילך בהן כדי עבודה
מטוהרין חוץ מעור האדם י"ר יוחנן בן גורי
אומר שמונה שרצים יש להן עורות:
גמ' אמר דבר תורה עור אדם
על טעם אלו עורות אביו ואמו שמיחין ואכיל
אדם עור אדם וכולן שעיברו או שהילך

אליבא דר"ע פשיטא. דהא מתמינן
היא: לעולם אליבא דרבי ישמעאל
ואשמעינן רב הונא דבי אמר רבי
ישמעאל לא מבטל עור הני מיני
בפלתו חיה שנעשה שלם מדעת
אבל פלתו סכין מדעת ביטול:
ואמר רב הונא והוא שנקטו. אחר
הפסע דגלי דעתיה דלא בעילה
משקרינן לא לא כנס לא. מדמוקין
הי שנקטו מכלל דבפלתו סכין
שנים ושלה מקומות קאמר וקמי
חיין עלוי אלמא אי בעיליה אידי
דמתחזין בטילא עור לא עור לא מבטל
לא בעיליה עור חל לא הדיר ליהוי
נבלה: אי אמרש בשלמא פלתו סכין
לרבי ישמעאל נמי לא מבטל. עור:
רב הונא. דאוקמה לרבי יהודה
בשביה זית מחתלה לחאזין ואפי"ה
לא נעמינן עור משקריה דלא אמר
כרבי ישמעאל דאוקמיה לרבי יהודה
אליבא דרבי ישמעאל ורבנן כר"ע:
אלא אי אמרש פלתו סכין. רבי
ישמעאל מודי דמבטל עור: רב הונא.
דאוקמה לר"י יהודה בשביה זית וה
מחתלה לחאזין ואפי"ה לר"י יהודה לא
בטיל: דאמר כמאן. בשלמא אי לא
דבר הונא דאמר והוא שנקטו היה
קומינא לר"י יהודה בפלתו מחלה
לחאזי ומשיא לא בטיל דר"י פליגי
רבי ישמעאל ור"ע בשתי חלאי זיחיס
פליגי אבל בזית שלם מודי דכמי
רש פלוגמיהו עור שיש עלוי בית
בשר כו' ורבנן ככרי כי מודי ר"י
ישמעאל ור"ע בזית שלם הני מיני
בפלתו ור"י אבל פלתו סכין אפילו
בית נבל אבל השמא דאוקמה רב
הונא בשני חלאי זיחיס דאמר כמאן:
רבי גרסינן אליבא לעולם פלתו סכין
לרבי ישמעאל נמי לא בטיל עור הונא
דאמר אליבא דר"ע. כלומר הא
דאמר רב הונא לעיל העור מבטלו
אליבא דר"ע אמרה והיא דר' יהודה
אליבא דר' יהודה: קמ"ל. רב הונא
דאפי' פלתו מיחאזי שיש עור מבטלו
משמע טעמא בעור חליא וקף על גב
דלא בעיליה אידי: מ"רנ"ג. אלו
שעורוסיין. מטמיין כבשרן: ועור
חזיר יא. שיש. שמי שזהו רך
ואוכלין אותו: העור. חלדורבי:
יש לו לגמל: גמל הרבה. מפרש
בגמרא עד כמה נקלחת רבה: עגל
העור. נמי מפרש בגמרא עד כמה:
שור. הפרסום. ענין שחומיין
הרגלים וכל אותו העור רך הוא:

בית הכנסת. בית הרחם של נקבה;
 בלעגה. למידידתה. חומת. למישיש
 בלעגה כחולדה. עורה חלוק מכשרה
 וטורין; או שפילך כפן. ששטן
 עור האדם עטור. דללו בשר הוא
 חבלים: מאן דמטי לם. לדשול: א
 מעור האדם לוף עי גב דעינדו
 שאל עידו כפירא ליה דטומחא
 כוס קניי לם. מחר וטוה פסם שיהי
 ולמה מחור ותשגו פסם שיהי לראו
 ריש לקיש בדהי יכי ליה שיקא
 (ב"מ דף פה.) רבי יורא אומיז ארבעין
 (סג.) רבי יורא (אומיז) כל תלמי
 חסד פירש מליחא אל על פי עשירין

א' אמרת בשלמא פלגמא סבין דרבי ישמעאל לא בשלה רב הונא דאמר ב' ישמעאל. וא"ת והא ר' ישמעאל בלא כנסו קאמר ור' יהודה בעי כנס כדאמר רב הונא וי"ל דפלוגמיהו דר' ישמעאל ור"ע פלגמא חיה לכך לא בעי ר' ישמעאל כנס אבל פלגמא סבין

כניסה ועוד דרבי ישמעאל נמי (א)
בנכסו איירי ואין זה דוחק (א) כמו
דמפרש מילתיה דרבי יהודה הכי:
ר"ב הווא דאמר בריהו (א) לשל (א)
(קא). כי קאמר וחד דרף
מקאם פלטתו היה ומקאם פלטתו
סבין דעבי למימר פלטתו סבין הוי
פגומא דר' יהודה ורפך דלר' יהודה
לא בטל מילא מצי למפך דאמר כמאן
אי אמתר לא ישימעאל דעבול דפרקי
הכא דאיכא לאוקומי דר' יהודה דאית
גיה ביות יחד אכל לרב הווא פריך
ספיר דכפר' בקוונט': **דאמר** בבאן.
ואית דאיתלא אל דאמר בר הונא ג'
תאי יחסי שישן על העור העור
מבטלו מיירי בלא כנסו אכל כנסו
מודה בלא בטל וי"ל דהא פשיטא ולא
איצטרך לר' הונא לאמשועיין
דערב מבעטן (י) עור הכעור מבעטן
משמע מחמלה הכעור מבעט וכו' ולא
מהני להו (כנס): **עור** ארם טהור.
דמפרש טעמא בריש דם הכד (נה)

דף 90.) דלגה הוי דומית לעפס חסד
 לעור גזע מחליף: **עוורת אביו**
 ואמו שפחין ב'י' ווע"ג דמת אסור
 בהנאה ויכל אדם אסור לעשות
 מעורו שפחין כ"י סמ"מ לא הוי
 גזרי רבנן משום דהן חששא שיהיה
 טמא אלא משום אביו ואמו דחמיר
 טועה ואי"ל לומר דקטן אביו ואמו
 משום דשכימי גביה: **אבל** רישא
 בראשה דאורייתא היא. ויסקתא
 חשיב עור אין גזעו מחליף משום
 דקטנוהו נפקת ללקט על ג' צד
 דלאמרינן עפס דם הגדה (ע"ש):
 ואם

עולא דבר תורה עור אדם
שמא יעשה אדם עורות אביו
אסיפא ומאן דמתני אסיפא
[וכו'] במאי קמפילני מר
יו רביך: עור חמרת של גמל
שעו בו לוי כל זמן שלא טענה
מזהו בעי אביי לא הגיעי זמנה
ל"ה כמה גמל הרכה א"ל
ל"ה כל זמן שלא טענה א"ל
כמה גמל הרכה א"ל רבין
כל זמן שלא טענה הוה קתני
מזה בין חקיפי ארעא דישיראל
הרד עולא אמר כן שנתו ר'
מר עולא בן שנתו והוא שיונק
באמר

מפני שהוא כך: האנקס. הרינון:
הוא מחללו כעשה ממש הוא בשליו:
ענינו עשה עור ונבטו מדרת צבר
ין מטמאין כשר על 'נב' מור
שטותיו כשר על גבי מטה במקום
ן כל שכן אסיפא דהא דקמי חן
יורה דעולא אסיפא: אבל ארישא.
שאמרת יד דבר טעו וישר כחך:
היה בידך שאין צדוהו יאר אמרתי
ק קמה דיומא (דף טז:) מאן דמשתמי
הא דלאמרין בהשוכר את הפועלים
ה דלאמרין בהשוכר את הפועלים
אפי' להווא מדרבנן: והוא שיונק.
אף על פי שיונק לא דמרת בשנין:
והאמר

עין משפט
נר מצוה

כג א ב ת"י פ"א מהל'
שאר חכמות העומדות
הלכה ט וס"ד מהלכות
מאכלות ואסורות הלכה כח
א [וס"ג מהלכות עומדות
אוסף הלכה יא]:

לעזי רש"י

חלדוֹב־א, דבשה.
הרִיצוֹן [הרִיצוֹן].
קיפוד.
ליתִיד־א [ליתִיד־א].
לטאה.
לימֶצ־א, שבולול.

שיטה מקובצת

[6] חזא הריא לך ואמרתה
 תא חזי: [3] בשפלטתו
 תחלה לכוליה כזית ביחד:
 קמיל כר הונא דאפי
 פלטתו חיה מרנקט העור
 מבטלן ולא נקט בטלן
 וכי איחמר ריה הונא
 בשפלטתו חיה איחמר
 הסי' זמיה ד' סמי שהעור
 מבטלן משמע טעמא
 בעור תליא מלתא ואצי'
 ולא בשלטינהו איחסי:
 [4] ומסחייה דככל הוה
 כדאמר: נמי החם כל
 תלחין כיון בריק: [5] ואין
 זה דוחק כיין דמפרשי
 מלחיה דרי יהודה הכי: